

i Lovforslagets § 1 og § 2. Jeg troer, at de ærede Medlemmer her gjøre sig skyldige i en stor Misforstaaelse. Det er udtryffeligt bestemt i § 1, at Valget skal skee af Interessenterne, og naar der staaer, at Reglerne, hvorefter disse Valg skulle foregaae, foreskrives af Justitsministeriet, saa er det aabenbart urigtigt, at der ved „Regler“ skal forståes, at der kan være Tale om at udelukke nogen Interessent eller give Andre Valget. Naar det er givet, at Valget skal skee af Interessenterne, saa kan Justitsministeriet ikke udelukke nogen som helst Interessent fra at faae Indflydelse paa Valget, det vil sige, han maa jo naturligvis udnævne dem, som skulle lede disse Valg; men overalt, hvor der kun er en enkelt Kjøbstad, der skal vælge en Repræsentant, antager jeg ikke, at det paa nogen Maade kan forudsættes, at Ministeren vil benytte indirecte Valg.

Hvor derimod Assurance-summen ikke er større, end at der kommer flere Kjøbstæder ind under Valget af en Repræsentant, maa man jo finde det naturligt, at den høitærede Justitsminister kan mene, at Valget kan foregaae ved indirecte Valg derved, at man i de enkelte Kjøbstæder vælger Valgmænd. Men enten det nu er directe eller indirecte Valg, har jo enhver Interessent Ret til at være med ved Valget; men saa siger jeg, at, naar de Herrer endda frygte for Valgets Udfald, saa frygte de uden Grund; thi naar enhver Interessent har Ret til at være med ved Valget, faaer jo Fleertallet af Interessenterne paa ethvert Sted valgt dem, som de meest foretrække, og det er jo ikke Andet, end hvad der skeer ved Valgene til Folkethinget, til Communalbestyrelser osv.; har man i det Hele taget nogen Sikkerhed, da vil man ogsaa have tilbørlig Sikkerhed her. Naar det dernæst i § 2 hedder, at, naar der skal tages Beslutning om Forandring i Bestemmelserne om Repræsentantskabets Sammensætning og Valg ved Forfikklingens Interessenter osv., saa kan dette kun skee med Justitsministerens Samtykke, og man dertil siger, at man jo ikke veed, hvad der kan komme ud deraf, saa siger jeg, at det er en Mis kjendelse af Tidens Retning. Vel er det gaaet tilbage ogsaa i Kjøbstæderne — og vi

kanne undertiden komme til at mene, at Kjøbstæderne ere Noget tilbage i Udviklingen, navnlig med Hensyn til Begrebet om constitutionelle Forhold, det kan gjerne være — men saameget tør jeg paastaae, at jo nærmere de Ting, som de skulle tage Beslutning om, ligge dem, desto mere kan man være overbevist om, at de ville vide at varetage deres Interesser. Det kunde endog tænkes, at de, der ellers see med nogen Eligeysldighed paa større og vigtigere Valg, netop her, hvor det gjælder om at vælge en Mand i en Sag, der berører deres egne Interesser nærmere, kunde vise større Dygtighed og Skjønsonhed. Jeg har altsaa ikke nogen Mistro til, at Interessenterne ville vide at vælge Folk, som de kunne være tjente med, og derfor siger jeg, at det vistnok berøver paa en Misforstaaelse af det Hele, naar de Herrer ikke tør betro det Repræsentantskab, der bestaaer om 10 Aar, den Ret at kunne sige: nu forlange vi, at Justitsministerens Tilsyn skal bortfalde. En æret Taler udtalte — jeg vil beholde hans Sammenligning, fordi det forekommer mig, at den ikke saameget passer for hans Mening som for den, jeg forsvare — at Sogneraadene og Amtsraadene ofte havde en Sammensætning, som man efter hans Anskuelse ikke saa sjældent ikke kunde være fornøjet med. Nu vil jeg strax gjøre opmærksom paa, at Sogneraadene og Amtsraadene jo ere offentlige og communale Institutioner, som det ikke berøver paa den enkelte Beboer af Communen, om han vil yde Bidrag til eller være Medlem af, men naar han er Beboer af Communen og har Noget at spare af, saa skal han være Medlem, og saa skal han svare Noget. Det er noget ganske Andet end en frit Forening, hvor Enhver kan gaae ud og ind. De ærede Medlemmer husse vist meget godt, at, uagtet denne Sammensætning efter det ærede Medlems Mening ikke var saa betryggende, som den kunde være, saa var dog, da vi behandlede Communalloven, den eneste Grund, hvorfor vi endnu beholdt Statens Tilsyn gennem Amtsraadets Formand og Formanden i Kjøbstadcommunalbestyrelsen, den, at Regjeringen ellers paa ingen Maade vilde gaae ind paa Loven. Derimod vil Regjeringen her gaae ind paa den Bestemmelse, at Statens Til-